Ca să înţelegem exact evenimentele trebuie să trecem în revistă câteva texte legale, dar şi o practică, după părerea mea neconstituţională, ce a creat deja cutume în România în privinţa protecţiei unor infractori ajunşi în funcţii de parlamentari şi miniştri.

În primul rând, trebuie să conştientizăm faptul că autorii Constituţiei nu prea şi-au imaginat că un infractor poate ajunge ministru, sau că cineva poate propune măcar o persoană cercetată penal pentru astfel de funcţii.

Constituţia este destul de clară, ea spune că :

"Numai Camera Deputaţilor, Senatul şi Preşedintele României au dreptul să ceară urmărirea penală a membrilor Guvernului pentru faptele săvârşite în exerciţiul funcţiei lor. ***Dacă s-a cerut urmărirea penală, Preşedintele României poate dispune suspendarea acestora din funcţie*** *."*

Deci, pentru fapte săvârşite în exerciţiul funcţiei lor, miniştrii pot fi urmăriţi dacă sau Preşedintele, sau Camera Deputaţilor, sau Senatul cer asta, dar, dacă se cere urmărirea penală, orice urmărire, Constituţia nu spune că doar cea pentru fapte făcute în calitate de miniştri, atunci preşedintele decide dacă îl suspendă pe respectiv din funcţie sau îl lasă acolo.

Dar de aici intervin problemele… **Cum acesta era unul dintre rarele articole foarte clare din Constituţie, o lege, numită a răspunderii guvernamentale, a venit şi a complicat-o, arătând că dacă ministrul este şi parlamentar, atunci urmărirea penală se dezbate în camera din care face parte. Aşadar, preşedintele a rămas de papagal…**
Iertaţi-mi duritatea vorbelor, dar legea respectivă mai prevede şi o procedură prin care preşedintele trebuie să îi ceară ministrului Justiţiei sesizarea camerei, o procedură ce nu numai că lasă fără conţinut autoritatea prezidenţială aşa cum reiese ea din textul Constituţiei, dar, în mod evident, îl şi umileşte pe Preşedinte. Și ministrul Justiţiei ce să facă în cazul de azi? Să ceară suspendarea şefului său, premierul, producând astfel, implicit, demiterea guvernului, şi deci şi a lui ca ministru de Justiţie? Vă daţi seama până unde au mers cu aberaţiile în această lege.

Apoi, a mai fost ceva… Pactul din 2012 dintre Victor Ponta şi Traian Băsescu. Posibilitatea preşedintelui de a suspenda un ministru urmărit penal a fost grav subminată chiar de practica Cotroceniului, în 2012 Băsescu acceptând numirea lui Relu Fenechiu, care era atunci trimis în judecată, iar nu doar urmărit penal, pe motiv că textul articolului 109 din Constituţie se referă doar la faptele pe care un presupus infractor le-ar fi săvârşit în calitate de ministru.
Nu şi cele pe care le-ar fi făcut înainte, de exemplu.

Azi, suntem în situaţia în care premierul Victor Ponta este urmărit penal într-un dosar în calitate de fost avocat (şi, dacă interpretează Constituţia altfel decât Băsescu, Iohannis îl poate suspenda pe Ponta fie doar şi pentru asta), la care se mai adaugă o cerere din partea DNA de autorizare a urmăririi penale a premierului Victor Ponta. Care, bănuim cu toţii, va fi probabil respinsă de Camera Deputaţilor. **În acest ultim caz, foarte probabil vom avea un premier care va rămâne pe funcţie chiar trimis în judecată, aşa cum a fost şi Fenechiu. De ce nu, putem merge cu aberaţia mai departe, iar Ponta poate rămâne premier şi dacă e condamnat în primă instanţă, riscând să plece de la Palatul Victoria direct la penitenciar, cum a făcut Relu Fenechiu.**

Dacă Iohannis alege acum să îl suspende pe Ponta, ne putem aştepta la un conflict la Curtea Constituţională, aşa cum şi Atanasiu a contestat decizia de suspendare a lui Băsescu din 2006. Și a pierdut. **Cred că o clarificare din partea Curţii e chiar necesară, pentru că, v-am spus, vremurile s-au schimbat, iar cinstea prezumată de părinţii constituţiei pentru cei care ajung pe funcţii înalte nu mai este demult de actualitate.**

AUTOR: MOISE GURAN

SURSA: Biziday.ro